

En generös gemenskap – Ge för att få?

Här följer en sammanfattning av predikan + några frågor att reflektera och samtala kring.

Läs Lukas evangelium 6:27-35

Texten inleds med att Jesus säger "älska era fiender" (v. 27) och avslutas med att han återigen säger "älska era fiender" (v. 35). Det är alltså här vi hittar textens budskap. Det är väldigt radikalt sagt av Jesus och totalt annorlunda. Att älska sin fiende. Vem gör det? Vem vill det? Är det överhuvudtaget möjligt? Hur ska vi närma oss denna text och hur kan vi låta dessa ord bli en verklighet i våra liv?

För det första: Jesus levde som han lärde. Han vände andra kinden till. Han var god mot soldaten som skulle fångla honom och satte tillbaka örat på honom. Han bad för sina egna bödlar och sa förlåt dem de vet inte vad de gör. Han lät dem ta alla sina kläder. Han älskade verkligen sina fiender.

För det andra: "Till er som vill lyssna", säger han i inledningen. Det handlar inte om vad man *borde* utan vad man *vill*. Det här är något som måste ske frivilligt och komma från hjärtat. Det fungerar inte med plikter och krav.

För det tredje: Jesus är fylld av den helige Ande när han säger dessa ord och när han gick Via Dolorosa mot sin egen korsdöd. Anden tog han emot när han döptes. Den Anden ger han senare till sina lärjungar genom att andas på dem. När vi texter där Jesus säger t.ex. "bota sjuka", "driv ut demoner", "älska era fiender" så ska vi inte tänka att vi ska klara det i egen kraft. Det är omöjligt. Det sker i Andens kraft. Därför måste vi läsa en sådan här text på följande sätt: "Jag kan inte älska mina fiender, men du har sagt det Jesus och jag vill följa dig. Låt kraften ifrån den helige Anden i mitt liv göra det möjligt för mig att älska mina fiender."

För det fjärde: Vi ska inte låta en sådan här text ge oss bilden av en totalt likgiltig människa som tillåter vem som helst att göra vad som helst med mig som person. Jesus blev ofta arg och upprörd på de religiösa. Han välte bord, han kallade dem för vitkalkade gravar ja t.o.m. ormar. Sådant måste självklart också vägas in och balansera upp bilden. Det är ingen svag människa vi läser om, utan tvärtom en stark människa som frivilligt låter detta ske.

Paulus skriver nästan samma sak som Jesus när han undervisar i Romarbrevet: "*Välsigna dem som förföljer er, välsigna dem och förbanna dem inte. Lön inte ont med ont. Tänk på vad som är riktigt för alla människor. Håll fred med alla människor så långt det är möjligt och kommer an på er. Sedan har han en fantastisk definition i slutet när han skriver Låt dig inte besegras av det onda, utan besegra det onda med det goda. (Rom 12:9-21)* Det Paulus skriver är en kampskrift. En kampskrift mot ondskan, och så kan man också se Jesu ord i dagens text. Ondskan i den här världen och ondskan i mitt liv. Det är en andlig strid. Att strida i Anden innebär inte att skrika högt i tungor. Att strida i Anden är att be och välsigna t.o.m. sina fiender. Det är kärleken som är vapnet. Då måste djävulen fly. Men det kan kosta på. Det är verkligen att vara generös. Man ger av sitt liv. Man ger till viss del upp sitt liv, men det är då man också finner det och vinner det.

Jag skulle vilja ge ett exempel från en man här i Sverige som berättade för mig hur om han led på sitt jobb. Han var hårt trakasserad av en arbetskamrat, ofta offentligt inför andra. Det handlade om hans kristna tro. Det här blev så jobbigt att han fick ont i magen, han ville inte gå till jobbet och hade rent av

lust att slå till sin kollega. Så plötsligt fick han till sig raderna från Romarbrevet: *”Ta inte rätten i egna händer, mina kära, utan låt Guds vrede ha sin gång, ty det står skrivet: Min är hämnden, jag skall utkräva den, säger Herren. Men är din fiende hungrig, ge honom att äta; är han törstig, ge honom att dricka. Då samlar du glödande kol på hans huvud. Låt dig inte besegras av det onda, utan besegra det onda med det goda.”* (Rom 12:9-21) Då erkände han sin svaghet och ödmjukade sig inför Gud. Han sade till Gud att han inte orkade med detta: *”Jag gör fel och har fel känslor. Jag känner hat och vet att det är fel. Men nu lämnar jag över allt till dig.”* Då fick han känna en frid i sitt inre och en frihet i sig själv. Efter ungefär två månader kom det märkliga beskedet att mannen som provocerat honom hade blivit uppsagd och fått lämna sitt jobb på grund av oegentligheter. Den här mannen ödmjukade sig inte inför Gud för att få bort kollegan från jobbet. Han gjorde det för att han kände att han ville det, och att det var rätt inför Gud. I detta verkade Gud. Han kunde sagt upp sig och kanske blivit besviken och bitter, men han gick Guds väg och det blev till hans egen fördel.

Kommer du att tänka på personer som du har svårt för? Människor som du muttrar över och önskar att det ska gå dem illa? Frågan är nu vad du tänker göra åt det? Vill du bara vara ordets hörare eller också dess görare? Om du vill följa Jesus i ditt liv behöver du be om kärlek till dessa människor. Du är inte svag om du gör det. Du är stark. Frågan är inte om du *kan*, frågan är om du *vill*. Den helige Ande som bor i dig kan göra det möjligt. Köttet i dig vill inte, men Anden i dig vill. Om du låter Anden leda dig så kan det som verkar omöjligt ske.

FRÅGOR FÖR REFLEKTION OCH SAMTAL:

- 1) Var går gränsen mellan att älska sina fiender och tillåta dem att göra vad de vill till att bli utnyttjad av människor?
- 2) Blir det alltid så att människor i ens omgivning blir förändrade när man älskar dem? Ska man förvänta sig det?
- 3) Håller du med om att kärleken är ett vapen i den andliga striden? Kan du ge några exempel på där man besegrat det onda med det goda?
- 4) Har du bett för någon person som du haft svårt för och som du sedan fått uppleva kärlek till